

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת פְּקוּדֵי

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרָכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כַּרְךְ י"ד - חֲלָק י'

קוֹנְטֵרְס 400

מוֹפֵץ לֵלֵא מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סִפְר הַזֵּהָר בְּדָקוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

יהודי יקר!

הגיע הזמן להתחיל בקביעת עתים לעסוק בפגמימות התורה, ואין לדהות אפילו ביום אחד.

א. מחשבל עצה לעבור את תהליכי הגאולה בקבצים ובקסדים הפתוחים הוא רק עם יציא לימוד היותר הקדוש, בפיקרש דברכי הוזהר (הקטא קסיקא וזהר פקשת נשא, דח' כ"ד).

ב. דע לך כי אי אפשר להיגצל מופלקת גוג ובעל אפילו יש בו מעשים טובים כרים, מוציא פקודת נפש ללמוד וזה הקדוש, ואילו 'שלושים יות' לא די בך שחם עצמך וצולו אצל גמ יצילו חלק גדול מעם ישראל קמבורא פקסד לאבדקום (פגיו ראשוו ובר כ"ד).

ג. על פי גמא באא מקצת שגמקמת פו הכתוב על חשיבות לימוד הוזהר (פלקס ספסר אור הוזהר) ד. אבות הקריאה ונתחיל בקסר הוזהר הקדוש מבטח לנו שנגנה ונגאל בקבצים ללא צרות ויסורים חקמנא יצולו. דבר זה מבאר כספר הוזהר הקדוש עצמו, מפי קדשו של משה כענו עליו השלום "הקריא מתימנא", אשר היה נגלה לכפי שמעונו כי יתיארו ויתברכו במעמקי מלאה ה' ויגלה להם סתרי תורה מיישיש של מועלה.

ה. כן אמר משה כענו ע"ה בלש"הו"ו ע"ה בזהר הקדוש פקשת נשא, "בתיא תובאי דילך דארו ספר הוזהר יפקון ביה מן זלוטא בקבצמי". פאר הדברים: פוכות תחבור שלקן ספר הוזהר הקדוש וצאו גמי ישראל מן תגלות בקבצים ללא צרות ויסורים וילא עצה חקלי משיח! ואפי משיחים קסימו לך! בפסר תפוני הוזהר מבאר בשעשה שאולתו וקנבאי זכור לטוב נגלה לכפי שמעונו בר יתיארו ויתברכו מדישיא שעמונו וקמו עסקת סתרי תורה בענון תפוני לשמות, יצאה כול תא משיחים וקמרה להם: "פקודת כח חורא וקבשה של רבי שמעון בר יוחאי בעולם", ואחר כך חוסיסא ואמרה ובואר בזה הלשון: "וקבשה כח גנאי לתמא ותפקסונו מהאי תובאי דילך בר יתגלו לתמא כנרא בתראה כסוף יומיא, ובגינה, וקראתם דרוו פאקצ"ו". באור הדברים: פקה גמי אדם למשור ותפקסונו מזה החבור שלך באשר יתגלה למשור ברוו האחרון כסוף תמימים, ובכוחו יתקנים הפסוק וקראתם דרוו פאקצ"ו".

ו. עסק המושנה כפי פשיטה, או ספק שיהם לבשויו וקליפיו חינוכים בתקלות אצל סודות התורה (הקדמת מושג הכח חיים וסאל ומתו גמי עליו אפיו על שיער התקדמות...).

ז. אה וזה ללמוד וקביו פרוש מאמר אחד עשה בו תפון למעלה בשעה אחת מה שלא עשה בלמוד הפשט ענה תמיכה עד כאן לישונו. (מקביל סלק תיקון מ"ג).

ח. ישיש עקר כל עינוו באולקיות כי גמי תניו, ואולם אין צריך שילמד כל הש"ס תחלה ואח"כ יתחיל בקבצים"ם ואח"כ המדרשים ואח"כ התקנות, אלא ישלך שעותיו להלמודים האלה וכו' (פאר דנת חקמה להכמת"ו).

ט. כל זמן שאינו מבין הסוד אפילו הפשט אינו ברור בידו, מי שנתה יכול להשיג סודות התורה והוא לא השתדל להשיגו ירוו ברניים קשיים בתמינא להנהיג (אפו שלמה לג"ה).

י. והרב מנחם מענדל משיקלוב כתב (פירוש הנרא על מילוי ב.ט.ו.) שישמעו מהג"א פקה פעמים, שפאשר מבין מסור, וזהו לו הכל אצלו על פוריו כל הפרט"ס, אכל כל זמן שלא יבין מסור אפילו הפשט אינו ברור בידו. כמו שכתוב בזהר הקדוש מפשיטם. עד כאן לישונו.

יא. אה שכתב מורינו הרב אברהם איווליא וז"ו ע בקדקדקתו אפר הוספה (בזה הנרא סודו ח) וזה לישונו: ומצאתי כתוב כי מה שנגנה למעלה מן השלום וקבצת ה' (אלפים) ר"ג, ומשם נאילת: קרא דנרא בתראה ונתנה הנגרה וקרישת רתונה להתעסק כספר הוזהר.

יב. עוד כתב שם וזה לישונו: ומשינת ה' (אלפים) ש' לציורה מונה מן המבקר שיתעסקו בדברים גדולים וקטנים.

יג. וכן כתב שם וזה לישונו: ואחר שפוכות זה עתה לבוא סלק למשיח, ולא בוכות אמה או ראי להתברשל ומי שנתנו האל ונעו ומצא והשתבל וזה הלשון חלק התקנה המשוג בעולם זהו, וזה ליקטם בעולם הנה קצת מתענג העולם הבא.

יד. אור חממה להנהיג איווליאו כתב: שכן אמר רבי שמעון בן יוחאי בעצמו שנגרים קשנים וקלודו מוסר משם עזו שם.

טו. וכן אמר הגאון הצדיק רבי שלמה בלוד וז"ו ע מיש רבי חספין חיים וז"ו ע, שיעל למוד ספר הוזהר אין שום הגבלה כי רבי מדרש, והנה הוזהר חיים מעובר להלם שילקודו כל שכתב את הוזהר של אותה פקשה ואפילו לבחורים. (ר' יוסף בן שלמה מפא"ו, היקפות גמיו א"ה).

א. מחשבל עצה לעבור את תהליכי הגאולה בקבצים ובקסדים הפתוחים הוא רק עם יציא לימוד היותר הקדוש, בפיקרש דברכי הוזהר (הקטא קסיקא וזהר פקשת נשא, דח' כ"ד).

ב. דע לך כי אי אפשר להיגצל מופלקת גוג ובעל אפילו יש בו מעשים טובים כרים, מוציא פקודת נפש ללמוד וזה הקדוש, ואילו 'שלושים יות' לא די בך שחם עצמך וצולו אצל גמ יצילו חלק גדול מעם ישראל קמבורא פקסד לאבדקום (פגיו ראשוו ובר כ"ד).

ג. על פי גמא באא מקצת שגמקמת פו הכתוב על חשיבות לימוד הוזהר (פלקס ספסר אור הוזהר) ד. אבות הקריאה ונתחיל בקסר הוזהר הקדוש מבטח לנו שנגנה ונגאל בקבצים ללא צרות ויסורים חקמנא יצולו. דבר זה מבאר כספר הוזהר הקדוש עצמו, מפי קדשו של משה כענו עליו השלום "הקריא מתימנא", אשר היה נגלה לכפי שמעונו כי יתיארו ויתברכו במעמקי מלאה ה' ויגלה להם סתרי תורה מיישיש של מועלה.

ה. כן אמר משה כענו ע"ה בלש"הו"ו ע"ה בזהר הקדוש פקשת נשא, "בתיא תובאי דילך דארו ספר הוזהר יפקון ביה מן זלוטא בקבצמי". פאר הדברים: פוכות תחבור שלקן ספר הוזהר הקדוש וצאו גמי ישראל מן תגלות בקבצים ללא צרות ויסורים וילא עצה חקלי משיח! ואפי משיחים קסימו לך! בפסר תפוני הוזהר מבאר בשעשה שאולתו וקנבאי זכור לטוב נגלה לכפי שמעונו בר יתיארו ויתברכו מדישיא שעמונו וקמו עסקת סתרי תורה בענון תפוני לשמות, יצאה כול תא משיחים וקמרה להם: "פקודת כח חורא וקבשה של רבי שמעון בר יוחאי בעולם", ואחר כך חוסיסא ואמרה ובואר בזה הלשון: "וקבשה כח גנאי לתמא ותפקסונו מהאי תובאי דילך בר יתגלו לתמא כנרא בתראה כסוף יומיא, ובגינה, וקראתם דרוו פאקצ"ו". באור הדברים: פקה גמי אדם למשור ותפקסונו מזה החבור שלך באשר יתגלה למשור ברוו האחרון כסוף תמימים, ובכוחו יתקנים הפסוק וקראתם דרוו פאקצ"ו".

ו. עסק המושנה כפי פשיטה, או ספק שיהם לבשויו וקליפיו חינוכים בתקלות אצל סודות התורה (הקדמת מושג הכח חיים וסאל ומתו גמי עליו אפיו על שיער התקדמות...).

ז. אה וזה ללמוד וקביו פרוש מאמר אחד עשה בו תפון למעלה בשעה אחת מה שלא עשה בלמוד הפשט ענה תמיכה עד כאן לישונו. (מקביל סלק תיקון מ"ג).

ח. ישיש עקר כל עינוו באולקיות כי גמי תניו, ואולם אין צריך שילמד כל הש"ס תחלה ואח"כ יתחיל בקבצים"ם ואח"כ המדרשים ואח"כ התקנות, אלא ישלך שעותיו להלמודים האלה וכו' (פאר דנת חקמה להכמת"ו).

ט. כל זמן שאינו מבין הסוד אפילו הפשט אינו ברור בידו, מי שנתה יכול להשיג סודות התורה והוא לא השתדל להשיגו ירוו ברניים קשיים בתמינא להנהיג (אפו שלמה לג"ה).

Advertisement for 'Mafel HaEzra' featuring a globe and text: 'מפעל הזוהר העולמי', 'לקפוצת ספרי הוזהר, תרומות להמשך פעילות הארגון או לתנועת יקדי"ם, תרומות, לישועה ולהנחלת', 'מפעל הזוהר העולמי', 'רחוב נחל לויש 24/8 רמת בית שמש 02-995-1300 - טקס: 054-843-6784 - טל: 02-995-1300'.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

הקדמת מורינו הרב חיים ויטאל ז"ע אל שער ההקדמות

לעסק מאהבך בהקדמה הזאת יצאלו ישראל בנהנהגה כמינוי אמן.

שמעו שמימי נאקת ירקוהו הנביא מתנדב ומתמטר כמר נפשו באמרו (ויספר ד כא): "עד מתי אראם נא את שמעיה קול שופר כי אויל עמי אותי לא ידעו וגו' ראיית את הארצו ורבה תהו וגו' ראיית וגו' הפרקול וגו' כי כה אמר השם שמוקה תהיה כל הארצו וכלה לא אעשה וגו' הציפתע רוח מבני" לבאר פסוקים האלו הנאמרים באמת על ידי ירקנה הנביא עליו השלום בדרך בנראה על הדור האחרון הנה בהיותו מתמקרי על אנך גלותו יותר משעורו. וזהו מה שיתבאר "עד מתי אראם נא", הוא הנס והנצל של המשיח בנפרד בקרשת משימסים (נח בא). וזה לשונו יתרונו גו' דמישין בן דיה אנהג לשים עליה לימינא, וגם דמישין בן יוסף, שור לשים עליה לישאלא וגו'. אשמיעה קול שופה לבאר כפרון גלות העשירי לריות אחר ביאת משיחט במהרה כמינוי אמן. בנפרד בוהר פרשת תולדות (נח מלט) וזה לשונו בפרוש הגאון על פסוק "וזהו חילוקי השם" ואמר כך "נדתי ישראל בגס", וזה שאמר בתבונה: "והנה ביום ההוא יקע אויל עמי" בלשונו גתית מעם אל האמר "עד מתי אראם נא" עכ"ל.

הטא אדם הראשון שלא עסק בקבלה ולכן גם נשברו הלוחות

הנה נתבאר בקסום אחר מהו כי עוון אדם הראשון בעין הדעת טוב ורע הוא אלא חרי להחשק בעין התיים שהיא הקמת הפקלה, וזהו עצמו עוון הערבב רב האומרים למשה "דבר אמה עשנו ונשמע" אלא הדעת טוב ורע, ואל דבר עשנו אלהים פן נמות" בקטרי תורה, פקבת השועים קצת בני תורה אשר בזמנו זה המוציאים שם הם על הקמת האמת תי עולם, ואומרים שכל מי שמתעסק בה ימות בקצרות שנים חס ושלום, [גם נשברו הלוחות הראשונות מסקרא דעין התיים ונתנו להם מסקרא דעין הדעת טוב ורע ונבם אבדא דהרפון ברת האשון ושני, וגלות האחרון מהו ונאמר אשר אנו בעולותנו רבבים, עד ריתובון בני ישראל בהקבא ובקשו את השם אלהיהם ודבריו וזהו דבר תורה, ונדעו את מי הם עובדים, וכן הוא מפורש ונבין וכן לעסק בהקמת האמת כמו שאמר בתבונה: "ויברחו השם עז ונקמתו" על ידי השמיית.

וכמו שכתוב בפרשת גשא ברעיא מוקימא (נח סג) וזה לשונו: ובין דעתיון ישראל למשעם מוקימא דמי דאיהו האי ספר הוהר יקפון ביה פון גלותא וכי ואלכא דטוב ונע דאיהו אסור ונהר לא שליש על ישראל יתר וכי בי או יהיו פקלמא עליון עוקים בהקמת התורה דאזילות ובהרת שיקראו" מלכשת במלבישים ופריים לשמיים. עוד אמרו בספר הוהר (תמן ששית) וזה לשונו וקח בני נשיא יתפרסון לתמא מהיא חבורא דיקר בדרא בהרעא בסוף ימינא ובגנייה ורתאקת דדור בלכין.

הנאקה תבוא לשעסק באהבה בהקמת האמת

עוד מקום אחר, אמר ליה אליהו וקרנו להכרבה לכבי שמעון בן יוחאי וזה לשונו: כפי פהו נראה אנת דמיהא חבורא יתפרסון פקה אלש עד דיתגליל לתמא בסוף ימינא ובגנייה "ושבתא איש אי איתותו" וכי בני במאר פי תמא זה החיל להיות מאדם הראשון ועד עתה, ובאשר לשוב בתשובה

כי. איז לך חיים בעולם מהו ובעולם הפא אלא בלמודו וקרא ופוקים עם הכמת הוהר וכתבי סדר אלמי הקרי"ע על פי סקדמות כרון אלמי הרב וישראל בעל שם טוב וז"ע (נוצר חסד על פקפת שבא פקד ד' משנה ו)

כא, וכתבי זה הליות מוכרבת לחקמי הדורות לידע ולהוהי וזהו הע עמקה צרות, רבות ורעות וקומים לעולם בהתפרשם מעסק ריו התורה (סקדמת פוקים וספר הוהר)

כב, מי שלא טעם טעם הקמת האמת כאלו לא ראה מראות מינויו, ואוי להם לקריות מעלימותה של תורה. והאומר די לי בגלותא אין לי עסק במקריות, גם ליה דלא איכין בעולמא

בסקרא פתקונים (תמן מ"ג - ספר הרקיה)

כג, רבנו הקדוש הקמ"ל, רבנו משה חיים ויטאל ז"ע, בעל "מפלת ישירים" ונעה תפון בישבתו סדר למוד מוקד של יורקא בספר הוהר שדורש במשקמות ללא תפקס בלל מנת לעת, וכגע דבר זה מפתנה הראשונה בישבתו, וכתוב על מעלת הדבר באגרת לחקמי ישראל בזה הלשון: "זאת העצה הנוצרת לכל קהילות קולש להנצל מלשית זו שקמו שואמרים, ונבדאי היה להם לפקח על זאת ולא תהיה, פי רב הדבר וצעום מאד..

ד, מפרלות מעולם הספר הוהר בקרבה: זה מקרב גאלת ישראל בקרובים.

ה, מנצל גזרות מלוות.

ו, וזהו ממה ויפקש את נשמתו שתאיר ותהיה בורח נפלא ומקנה סוף לא יתנם עד שישפאח לגבור.

ז, בחי חרקים מעצמו כל המסקנים ונצח הרע. כט, יושבו במקריות רעים בעולם מהו ובעולם הפא.

ח, ינצל למהות רעות ומפרלות רעות. לא, בני הוא פרוהה ויפרש את השם שליש בכחו לעולות נסים.

טב, וזהו לחיות נחמם בעולם השם.

לג, ינצל ומסומים חלב ויופח לב האפון אלב מאיר ומבין.

לד, וזהו להבין את למודו ומתמם ברו. לה, למוד הספר הוהר שדורש לעלו נשמת נפרדים מסגל ביתר לשון וסמנים ולעולותם למקומם העליון ולהעלותם מכל דינים. לו, "דבאי הוא רבי שמעון לקמח עליו בשעת הדקתו" שכותב שילומים בספרו של התנא ויטאל עליו בשעת שמעון בר יוחאי ז"ע, ונשע בכל הנגדלנו.

ידוע ומפרסם דלל ענך בלמודו כשתי תורה וקפט דורות אלו האחרונים אשר בקמת העסק בהם תבוא הנאקה ומתממטת תביש"ט (בגא מסומא נשא ככא) בדרא יתקון פון גלותא וברבכין.

ובני ישראל יוצאים בדר גמיה, ברי"ש גלי - ראשי תבות רבי שמעון בן יוחאי

ובני ישראל יוצאים בדר גמיה (שמות ד ח, ו) ומתנונו: ובני ישראל יתקון בריש גליה, על דרך דאימא בוהר הקדוש בסקרא דא יתקון מן גלותא, ועד שם שבמאיר עוד יותר כשיהגלה הספר הוהר

בדא יתקון מן גלותא, וזהו שיקראו בסוק ובני ישראל יוצאים, הנו מן גלות, בנפרד לעיל, בדר גמיה, ומתנונו בריש גלי, בני"ש ראשי תבות רבי שמעון בן יוחאי ז"ע, לישען אלש ספרו הקדוש ספר מהיה זו בדרא יתקון מן גלותא, ונצל תנה אפקים פרשת ששלוח.

מעלות העוסק בספר הזהר בקצרה:

- ◆ לבוד פסוק הזהר הקדוש לעלו נשמת נפרדים מסגל בוהר לתפון נשמתם ולהעלותם למקומם העליון ולהעולם מכל דינים.
- ◆ יפאי הוא רבי שמעון לסמן עליו בשעת הדקתו, רבי יוחאי ז"ע, נשע בכל מעשך לט.
- ◆ תבת "ורפאהו" עולה בנימטריא (סג) כגון שמעון בר יוחאי (סג), כי בכותב שישען רמאה לאדם.
- ◆ ולי ז"ה "ישען שפע ר"ב ביכל העולמות, ראשי תבות רביש", שיעסק בתורתו ויהם כסוקתא דשימא לשפע רבוחי ורטי ושמי.

- ◆ מקרב נאלת ישראל ברחמים.
- ◆ מנצל גזרות מלוות.
- ◆ יושבו למחור ולקשש את נשמתו שתאיר ותהיה בורח נפלא ומקנה סוף לא יתנם עד שישפאח לגבור.
- ◆ בחי חרקים מעצמו כל המסקנים ונצח הרע.
- ◆ יושבו במקריות רעים בעולם מהו ובעולם הפא.
- ◆ ינצל מאהות רעות ומפרלות רעות.
- ◆ כפי הוא פרוהה ומפרש את השם שיש בכחו לעולות נסים.
- ◆ וזהו לחיות נחמם בעולם השם.
- ◆ נצל ומסומים חלב ויופח לב האפון אלב מאיר ומבין.
- ◆ וזהו להבין את למודו ומתמם ברו.

מעון גנייה

למקום, שפְּתוּב (במדבר ז) וְלִבְנֵי קֹהֵת לֹא נָתַן כִּי עֲבַדַת הַקֹּדֶשׁ עֲלֵהֶם בְּכִתְּףֵי יִשְׂאֹוּ.

אֲלֵה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן מִשְׁכַּן הָעֵדוּת וְגו'. רַבִּי אֲבָא פִּתַח, (ישעיה יא) וְהָיָה בַיּוֹם הַהוּא שָׂרֵשׁ יִשְׂרָאֵל וְהָיָה בַיּוֹם הַהוּא, בְּזִמְנָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִסְגֵי שְׁלָמָא בְּעַלְמָא, יִתְקַיֵּים שְׂרָשָׁא דְאִילָנָא דְחַיִּי, וְהָיָה שְׂרָשָׁא, מְגִיָּה יִתְקַיֵּמוּ שְׂאֵר שְׂרָשֵׁי לְמִטָּה, שְׁכֻלָּם שְׁנָרְשׁוּ וְהִתְקַיֵּמוּ מִמְּנֵוּ.

אֲשֶׁר עוֹמֵד לְגַס עֲמִים, דְּהָאֵי אִיהוּ קִיּוּמָא לְגַסָּא וְלֹאֵת לְרֹזָא דְשְׂמָא קְדִישָׁא. אֲלִיו גוֹיִם יִדְרָשׁוּ, שְׁשֵׁם סוּד הַקִּיּוּם שֶׁל הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, וּמִשׁוּם כֶּף אֲלִיו גוֹיִם יִדְרָשׁוּ, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (ס ב) וְהִלְכּוּ עִמָּם רַבִּים וְאָמְרוּ לְכוּ וְנַעֲלֶה אֵל הַר ה' וְגו', וְעַל זֶה - אֲלִיו גוֹיִם יִדְרָשׁוּ. וְהִיִּתְהָ מְנַחֲתוֹ כְּבוֹד, מְנַחֲתוֹ - זֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, שְׁכֻתוֹב (תהלים קלב) זֹאת מְנַחֲתִי עַד־יָעַד. כְּבוֹד - שְׁכֻף נִקְרָא שֵׁם ה' בְּאוֹתוֹ זְמַן, שְׁכֻתוֹב (ישעיה ל) וְהָיָה אוֹר הַלְּבָנָה כְּאוֹר הַחֲמָה וְהָיָה אוֹר הַחֲמָה יְהִיָּה שְׁכַעְתֵּיִם.

וּמְנַחֲתוֹ שֶׁל אוֹתוֹ שְׂרָשׁ יִשְׂרָאֵל, שְׁנִקְרָא כְּבוֹד ה', לֹא מְנַה וְלֹא יַעֲמַד בְּחֻשְׁבוֹן לְעוֹלָם. מַה הַטֵּעַם? (משום שְׁהָרִי עוֹמֵד בְּחֻשְׁבוֹן עֲתִיד, וּבאוֹתוֹ זְמַן לֹא יַעֲמַד בְּחֻשְׁבוֹן. מַה הַטֵּעַם?) מִשׁוּם שְׁכֻל מַה שְׁעוֹמֵד בְּחֻשְׁבוֹן, לֹא שׁוֹרֹת שֵׁם בְּרֻכּוֹת בְּשִׁלְמוֹת. וְהַבְּרֻכּוֹת שׁוֹרֹת בְּמַה שְׁלֹא עוֹמֵד בְּחֻשְׁבוֹן. בְּזִמְנָא דְרֵאשׁוֹן עֲמַד בְּחֻשְׁבוֹן, שְׁכֻתוֹב אֵלֵה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן.

בֵּא וּרְאֵה, הַמִּשְׁכָּן הַזֶּה עוֹמֵד בְּחֻשְׁבוֹן, וְלִכְּנֵי הַצֵּטְרִף לְתַפְלַת מִשְׁה, שִׁישְׁרוּ עֲלָיו בְּרֻכּוֹת, שְׁכֻתוֹב וּבְרִיךְ אֲתָם מִשְׁה. וְאִיזוּ בְּרֻכָּה בְּרַךְ אֲתָם? יְהִי רְצוֹן שְׁתִּשְׂרָה בְּרֻכָּה עַל מַעֲשֵׂי יְדִיכֶם.

דְּכִתְיִב, (במדבר ז) וְלִבְנֵי קֹהֵת לֹא נָתַן כִּי עֲבַדַת הַקֹּדֶשׁ עֲלֵיהֶם בְּכִתְּףֵי יִשְׂאֹוּ.

אֲלֵה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן מִשְׁכַּן הָעֵדוּת וְגו'. (שמות לח) רַבִּי אֲבָא פִּתַח, (ישעיה יא) וְהָיָה בַיּוֹם הַהוּא שָׂרֵשׁ יִשְׂרָאֵל וְהָיָה בַיּוֹם הַהוּא, בְּזִמְנָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִסְגֵי שְׁלָמָא בְּעַלְמָא, יִתְקַיֵּים שְׂרָשָׁא דְאִילָנָא דְחַיִּי, וְהָיָה שְׂרָשָׁא, מְגִיָּה יִתְקַיֵּמוּ שְׂאֵר שְׂרָשֵׁי לְתַתָּא, דְּכֻלְהוּ אֲשִׁתְּרָשׁוּ וְאִתְקַיֵּימוּ מִמְּנֵוּ.

אֲשֶׁר עוֹמֵד לְגַס עֲמִים, דְּהָאֵי אִיהוּ קִיּוּמָא לְגַסָּא וְלֹאֵת לְרֹזָא דְשְׂמָא קְדִישָׁא. אֲלִיו גוֹיִם יִדְרָשׁוּ, דְתַמְזַן רֹזָא דְקִיּוּמָא דְשְׂמָא קְדִישָׁא, וּבְגִין כֶּף אֲלִיו גוֹיִם יִדְרָשׁוּ. כְּמַה דְאָתְּ אָמַר, (ישעיה ב) וְהִלְכּוּ עִמָּם רַבִּים וְאָמְרוּ לְכוּ וְנַעֲלֶה אֵל הַר ה' וְגו', וְעַל זֶה, אֲלִיו גוֹיִם יִדְרָשׁוּ. וְהִיִּתְהָ מְנַחֲתוֹ כְּבוֹד, מְנַחֲתוֹ, דָּא בֵּי מִקְדָּשָׁא. דְּכִתְיִב, (תהלים קלב) זֹאת מְנַחֲתִי עַד־יָעַד. כְּבוֹד, דְּהִכֵּי אִקְרִי כְּבוֹד יְיָ בְּהָהוּא זְמַנָּא, דְּכִתְיִב, (ישעיה ל) וְהָיָה אוֹר הַלְּבָנָה כְּאוֹר הַחֲמָה וְהָיָה אוֹר הַחֲמָה יְהִיָּה שְׁכַעְתֵּיִם.

וּמְנַחֲתוֹ דְּהָהוּא שְׂרָשׁ יִשְׂרָאֵל, דְּאִתְקַרֵּי כְּבוֹד יְיָ, לֹא יִתְמַנֵּי, וְלֹא יְקוּם בְּחוּשְׁבִּנְא לְעַלְמָא. מַאי טַעְמָא. (ר"א גִּינֵי דְהָא קִיּוּמָא בְּחוּשְׁבִּנְא הִשְׁתַּתָּא וְהָהוּא זְמַנָּא לֹא יִתְמַנֵּים בְּחוּשְׁבִּנְא. מַאי טַעְמָא) בְּגִין דְּכֻל מַה דְּקִיּוּמָא בְּחוּשְׁבִּנְא, לֹא שְׂרִיין תַּמְזַן בְּרַכָּאן בְּשְׁלִימוֹ. וּבְרַכָּאן שְׂרִיין בְּמַה דְּלֹא קִיּוּמָא בְּחוּשְׁבִּנְא. בְּזִמְנָא דְקִדְמָאָה קִיּוּמָא בְּחוּשְׁבִּנְא, דְּכִתְיִב אֵלֵה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן.

הָא חֲזִי, מִשְׁכָּנָא דָּא קִיּוּמָא בְּחוּשְׁבִּנְא, וּבְגִין כֶּף אֲצִטְרִיךְ לְעֻלּוֹתָא דְמִשְׁה, דִּישְׂרִי עֲלֵיהּ בְּרַכָּאן, דְּכִתְיִב וּבְרִיךְ אֲתָם מִשְׁה, וּמַה בְּרֻכָּה בְּרִיךְ לוֹן, יְהִי רְעוּא דְתִשְׂרִי בְּרֻכָּה עַל עוֹבְדֵי יְדִיכוֹן. וּבְרַכָּאן לֹא שְׂרָאן עַל הָאֵי חֻשְׁבִּנְא עַד

והבְּרָכוֹת לֹא שׁוֹרוֹת עַל הַחֲשׁוֹן הַזֶּה, עַד שֶׁקָּשַׁר אוֹתוֹ מִשֶּׁה בְּמִשְׁכַּן שְׁלֹמֹעַלָה, שִׁכְתוֹב אֵלֶּה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכַּן מִשְׁכַּן הָעֵדוּת אֲשֶׁר פָּקַד עַל פִּי מֹשֶׁה. דָּאם לֹא נַעֲשֶׂה הַחֲשׁוֹן עַל יְדֵי מֹשֶׁה, אֵינָם יְכוֹלִים לַעֲשׂוֹת חֲשׁוֹן, שִׁכְתוֹב אֲשֶׁר פָּקַד עַל פִּי מֹשֶׁה.

פְּתַח וְאָמַר, (מַלְכִים-א' י"ז) וַיְהִי דְבַר ה' אֶל אֱלֹהֵינוּ (אֵלֵינוּ) לֵאמֹר קוּם לְךָ צִרְפֻּתָהּ וְגו'. הִנֵּה צִוִּיתִי שֵׁם אִשָּׁה אֶלְמָנָה לְכַלְפֶּלֶךְ. וְכִי אֵיפֹה צִנָּה אוֹתָהּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא? אֵלָּא טָרַם שִׁתְּבֹא לְעוֹלָם צִנָּה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּגוֹזְרָתוֹ לְמַעַלְהָ עַל הָעוֹרְבִים לְהִבְיֵא מְזוּן לְאֱלֹהֵינוּ וְלֹאוֹתָהּ אִשָּׁה לְתַת לוֹ מְזוּן.

מַה כְּתוּב? וְתֹאמַר חֵי ה' אֱלֹהֵיךָ אִם יֵשׁ לִי מְעוּג כִּי אִם מְלֵא כַף קִמַּח בְּפֶד וּמְעֵט שֶׁמֶן בְּצַפְחַת וְגו'. וְהָרִי כָּאֵן מִדֵּה הִיטָה בְּאוֹתוֹ קִמַּח, שֶׁהָרִי הָיָה בּוֹ מְלֵא כַף קִמַּח בְּפֶד. כַּף הִיא הַמְּדָה שְׁלוֹ. וְנִרְאָה שְׂאֵין שׁוֹרוֹת בּוֹ בְּרָכוֹת הוֹאִיל וְעוֹמֵד בְּמִדָּה. מַה כְּתוּב? כִּי כֹה אָמַר ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל כִּד הַקִּמַּח לֹא תִכְלֶה וְצַפְחַת הַשֶּׁמֶן לֹא תַחֲסֹר עַד יוֹם תַּת ה' גִּשְׁם.

תַּת - כְּתוּב תַּתָּן, מַה הַטַּעַם? מִשׁוֹם שֶׁבְּכָל דּוֹר לֹא נִמְצָא מִי שִׁיזְכֶּה לְזִכּוֹת כְּמוֹ הָאִשָּׁה הַזֹּאת, וְעַל זֶה כְּתוּב תַּתָּן. אִתָּה תַּתָּן מִטֵּר עַל הָעוֹלָם מִשׁוֹם שִׁזְכּוּתָךְ רַבָּה. וְכְתוּב כִּד הַקִּמַּח לֹא כִלְתָה וְצַפְחַת הַשֶּׁמֶן לֹא חֲסֹר כִּדְבַר ה' אֲשֶׁר דִּבֶּר בְּיַד אֱלֹהֵינוּ. וְכִי אִם אוֹתוֹ קִמַּח שְׁעוֹמֵד בְּמִדָּה, שֶׁהִיא מְלֵא כַף קִמַּח, לֹא פִסְקוּ מִמֶּנּוּ בְּרָכוֹת מִשׁוֹם דְּבַר אֱלֹהֵינוּ, שִׁכְתוֹב כִּד הַקִּמַּח לֹא כִלְתָה, וְכְתוּב כִּד הַקִּמַּח לֹא כִלְתָה - מִשְׁכַּן הָעֵדוּת, אֵף עַל גַּב שְׁעוֹמֵד בְּחֲשׁוֹן,

דְּאִקְשָׁר לִיה מֹשֶׁה בְּמִשְׁכַּנָּא דְלַעִילָא, דְכְּתִיב אֵלֶּה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכַּן מִשְׁכַּן הָעֵדוּת אֲשֶׁר פָּקַד עַל פִּי מֹשֶׁה. דָּאִי לָאו דַּתְעֵבֵד חֲשִׁבְנָא עַל יְדָא דְמֹשֶׁה, לָא נְכַלִּין אֵינוּן לְמַעַבְד חֲשִׁבְנָא, דְכְּתִיב אֲשֶׁר פָּקַד עַל פִּי מֹשֶׁה.

פְּתַח וְאָמַר, (מַלְכִים א' י"ז) וַיְהִי דְבַר יְיָ אֶל אֱלֹהֵינוּ [אֵלֵינוּ] לֵאמֹר קוּם לְךָ צִרְפֻּתָהּ וְגו'. הִנֵּה צִוִּיתִי שֵׁם אִשָּׁה אֶלְמָנָה לְכַלְפֶּלֶךְ. וְכִי אֵן פְּקִיד לָהּ קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא. אֵלָּא עַד לָא יִיתִי לְעֵלְמָא, פְּקִיד קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּגוֹזְרָה דִּילִיהּ לְעֵילָא עַל הָעוֹרְבִים, לְמִיתִי מְזוּנָא לְאֱלֹהֵינוּ, וְלִהְיָא אִתְתָּא לְמִיָּהּ לִיה מְזוּנָא.

מַה כְּתִיב, (דָּר ר"ב ע"א) (מַלְכִים א' י"ז) וְתֹאמַר חֵי יְיָ אֱלֹהֵיךָ אִם יֵשׁ לִי מְעוּג כִּי אִם מְלֵא כַף קִמַּח בְּפֶד וּמְעֵט שֶׁמֶן בְּצַפְחַת וְגו'. וְהָא הָכָא מְדִידוֹ הָוָה בְּהוּא קִמַּחָא, דְּהָא הָוָה בִּיה מְלֵא כַף קִמַּח בְּפֶד, כַּף הוּא מְדִידוֹ דִּילִיהּ, וְאִתְחַזֵּי דְלֹא שְׂרִיין בִּיה בְּרָכּוֹן, הוֹאִיל וְקָאִים בְּמִדָּה. מַה כְּתִיב, (מַלְכִים א' י"ז) כִּי כֹה אָמַר יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל כִּד הַקִּמַּח לֹא תִכְלֶה וְצַפְחַת הַשֶּׁמֶן לֹא תַחֲסֹר עַד יוֹם תַּת יְיָ גִּשְׁם.

תַּת, תַּתָּן כְּתִיב, מְאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּבְכָל דְרָא לָא אֲשַׁתְּכַח מְאֵן דִּיזְכִּי לְזִכּוֹ כְּהָאִי אִתְתָּא, וְעַל דָּא כְּתִיב תַּתָּן, אִנְתָּ תַּתָּן מְטָרָא עַל עֵלְמָא, בְּגִין דִּזְכּוּתָךְ סְגִי.

וְכְתוּב (מַלְכִים א' י"ז) כִּד הַקִּמַּח לֹא כִלְתָה וְצַפְחַת הַשֶּׁמֶן לֹא חֲסֹר כִּדְבַר יְיָ אֲשֶׁר דִּבֶּר בְּיַד אֱלֹהֵינוּ. וְכִי אִם הוּא קִמַּחָא דְקִימָא בְּמִדָּדוֹ, דְּהָוָה מְלֵא כַף קִמַּח, לָא פִסְקוּ מִגִּיָּה בְּרָכָאֵן בְּגִין מְלָה דְאֱלֹהֵינוּ, דְכְּתִיב כִּד הַקִּמַּח לֹא תִכְלֶה, וְכְתִיב כִּד הַקִּמַּח לֹא כִלְתָה. מִשְׁכַּן הָעֵדוּת אֵף עַל גַּב דְּקִימָא בְּחוֹשְׁבְנָא, הוֹאִיל וְאִתְפָּקַד עַל יְדָא דְמֹשֶׁה, כֹּל שְׁכָן וְכָל שְׁכָן דְשְׂרִיין בִּיה בְּרָכָאֵן. וְעַל דָּא

כתיב, אלה פקודי המשפן משפן העדות אשר פקד על פי משה.

אלה פקודי המשפן. (שמות לח) רבי חזקיה פתח ואמר, (שמות ג) אל תקרב הלום של נעליך מעל רגליך וגו'. האי קרא אוקמוה, דפריש ליה קדשא ברין הוא מאתתיה, בגין לאתדבקא בשכינתא, דכתיב, (שמות ג) פי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא. אדמת קדש, דא שכינתא, אתדבקותא קדישא אתדבק משה בהיא שעתא לעילא.

דברין קדשא ברין הוא קשיר ליה בבחיבותא דלעילא, ואתפקד רב ממנא על ביתא, ואיהו גזיר, וקודשא ברין הוא עביד, דכתיב, (במדבר טז) ופצתה האדמה את פיה וגו', וכתוב (במדבר טז) ויהי ככלותו לדבר וגו', ותבקע האדמה. וכתוב, (במדבר י) קומה יי'. שובח יי'. דא הוא דכתיב אשר פקד על פי משה. על פי משה אתתקן, ואתפקד בכלא. פקידה דמשפן הוה על ידא דמשה, דכתיב (שמות ג) פקד פקדתי אתכם, דאיהו הוה קול, דאפיק להווא דבור, ועביד ליה פקידה לנפקא מן גלותא. והשתא אתפקדא לאמשכא קדשה מעילא לתתא, כמה דאתא אמר (שמות כה) ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם.

ובצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה וגו'. (שמות לח) אמר רבי יהודה, הא אתמר, דהא בצלאל מסטרא דימינא הוה, ואיהו אתקין תקונא דכלא. ותו, דהא יהודה איהו שליטא ומלכא על כל שאר שבטין, ומיניה נפק מאן דאתקין כל משכנא. בצלאל, הא אוקמוה, בצל אל, ומאן איהו בצל אל. דא ימינא. ותו, מסטרא דא אתקין כלא, וירית חכמתא למעבד כל עבידא.

הואיל ונפקד על ידי משה, כל שפן וכל שפן ששורים בו ברכות. ועל זה כתוב, אלה פקודי המשפן משפן העדות אשר פקד על פי משה.

אלה פקודי המשפן. רבי חזקיה פתח ואמר, (שמות ג) אל תקרב הלום של נעליך מעל רגליך וגו'. פסוק זה פרושהו, שהפרידו הקדוש ברין הוא מאשתו כדי להתדבק בשכינה, שכתוב כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא. אדמת קדש - זו שכינה. הדבקות קדושה נדבק משה באותה שעה למעלה.

שאז הקדוש ברין הוא קשר אותו בבחיבות שלמעלה, ונפקד להיות ממנה גדול על הבית, והוא גזיר והקדוש ברין הוא עושה, שכתוב (במדבר טז) ופצתה האדמה את פיה וגו', וכתוב ויהי ככלותו לדבר וגו', ותבקע האדמה. וכתוב (שם י) קומה ה'. שובח ה'. זהו שכתוב אשר פקד על פי משה. על פי משה נתקן ונפקד בכל. הפקידה של המשפן היתה על ידי משה, שכתוב (שמות ג) פקד פקדתי אתכם. שהוא היה קול שהוציא את אותו דבור ועשה לו פקידה לצאת מן הגלות, ועכשו נפקד להמשיך קדשה ממעלה למטה, כמו שזכר (שם כה) ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם.

ובצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה וגו'. אמר רבי יהודה, הרי נאמר שהרי בצלאל היה מצד הימין, והוא התקין תקון הכל. ועוד, שהרי יהודה הוא שליט ומלך על כל שאר השבטים וממנו יצא מי שהתקין את כל המשפן. בצלאל, הרי פרושה בצל אל. ומיהו בצל אל? זה ימין. ועוד, מצד זה התקין הכל, וירש חכמה לעשות כל מעשה.

וְאֵתוּ אֶהְיֶיב בֶּן אַחִיסָמֶךְ לְמִטָּה דָן, דָּא אִיהוּ
מִסְטָרָא דְשִׁמְאֵלָא, דָּא אִיהוּ מִסְטָרָא
דְדִנְנָא קְשִׁיא, (ג"א קרש"א) וְהָא אוּקְמוּהּ, דְהָא
מִתְרִין סְטְרִין אֲלִין, אֲתַעְבִּיד מִשְׁפְּנָא, וְאֲתַתְּקִין
בְּהוּ, לְאֲתַקְשָׂרָא בְּהוּ, לְמַהוּי בִין יְמִינָא
וְשִׁמְאֵלָא, וְהָא אֲתַמַּר וְאוּקְמוּהּ.

וְאֵתוּ אֶהְיֶיב בֶּן אַחִיסָמֶךְ
לְמִטָּה דָן. זְהוּ מְצַד הַשְּׂמָאל,
זְהוּ מְצַד הַדִּין הַקָּשָׁה (הַקְּרוֹשׁ),
וְהָרִי פְרִשׁוּהָ שְׁהָרִי מִשְׁנֵי צְדָדִים
אֲלוּ נַעֲשֶׂה הַמִּשְׁכָּן וְהַתְּתַקֵּן
בְּהֵם לְהַתְּקִישׁר בְּהֵם לְהִיּוֹת בֵּין
לְיָמִין וְשִׁמְאֵל, וְהָרִי נִתְבָּאָר
וּפְרִשׁוּהָ.

פְּתַח וְאָמַר, (תהלים מח) יִפֶּה נוֹף מְשׁוֹשׁ כָּל הָאָרֶץ
הַר צִיּוֹן יִרְכָּתִי צְפוֹן קְרִית מְלֹךְ רַב. תָּא
חֲזִי, כַּד בְּרָא קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא עֲלֵמָא, אֲשֵׁדִי
חַד אַבְנָא יִקְרָא מִתְּחִילת פְּרִסִי יִקְרִיה, וְשִׁקַּע
עַד תְּהוּמָא, וְרִישָׁא חֲדָא דְהָהוּא אַבְנָא נַעֲיִן
גּוּ תְהוּמִי, וְרִישָׁא אַתְרָא לְעֵילָא, וְהָהוּא רִישָׁא
אַתְרָא עֲלָאָה, אִיהוּ חַד נְקוּדָה (עֲלָאָה) דְקִימָא
בְּאֲמַצְעִיתָא דְעֵלְמָא, וּמִתְּתַמֵּן אֲתַפְּשֵׁט עֲלֵמָא
לְיְמִינָא וְשִׁמְאֵלָא וְלְכָל סְטְרִין, וְאֲתַקְיִים
בְּהָיָא נְקוּדָה אֲמַצְעִיתָא, וְהָיָא אַבְנָא
אֲתַקְרִי שְׁתִּיָּה, דְמִנְהָ אֲשֵׁתִיל עֲלֵמָא לְכָל
סְטְרִין. תּוּ שְׁתִּיָּה, שְׁתִּיָּה, קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא
שׁוּי לָהּ לְמַהוּי יְסוּדָא דְעֵלְמָא וְשְׁתִּילוּ דְכֵלָא.

פְּתַח וְאָמַר, (תהלים מח) יִפֶּה נוֹף
מְשׁוֹשׁ כָּל הָאָרֶץ הַר צִיּוֹן יִרְכָּתִי
צְפוֹן קְרִית מְלֹךְ רַב. בָּא וְרָאָה,
כְּשִׁבְרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֲתַ
הַעוֹלָם, וְרַק אֲבָן אַחַת נִקְבְּדָה
מִתְּחִילת כְּפָא כְבוֹדוֹ וְשִׁקַּע אֲוִתָּה
עַד תְּהוּמִים, וְרָאשׁ אַחַד שֶׁל
אוֹתָהּ אֲבָן נַעוּץ בְּתוֹךְ
הַתְּהוּמִים, וְרָאשׁ אַחַר לְמַעְלָה,
וְאוֹתוֹ הָרָאשׁ הָאֲחַר הַעֲלִיּוֹן הוּא
נִקְבְּדָה אַחַת (עֲלִיּוֹנָה) שְׁעוּמַדַּת
בְּמִרְכַּז הַעוֹלָם, וּמִשָּׁם הַתְּפִשֵׁט
הַעוֹלָם לְיָמִין וְלִשְׂמָאל וְלְכָל
הַצְּדָדִים, וְהַתְּקִים בְּאוֹתָהּ נִקְבַּת
הַמְּרִכָּז, וְאוֹתָהּ אֲבָן נִקְרָאת אֲבָן
הַשְּׁתִּיָּה, שְׁמִמְנָה נִשְׁתַּל הַעוֹלָם
לְכָל הַצְּדָדִים. עוֹד שְׁתִּיָּה - שְׁתִּי
וְהָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁם
אוֹתָהּ לְהִיּוֹת יְסוּד הַעוֹלָם
וְהַשְּׁתִּילת הַכֵּל.

(דף רכ"ב ע"ב).

בְּתַלְתָּ גְּוִוִּין אֲתַפְּשֵׁטת אַרְעָא סְחַרְנִיָּה דְהָהוּא
נְקוּדָה, אֲתַפְּשֵׁטוּתָא קְדָמָאָה, סְחַרְנִיָּה
דְהָהוּא נְקוּדָה, כָּל צַחוּתָא וְזִכּוּתָא דְאַרְעָא
קְיִימָא תַּמָּן, וְתַמָּן אִיהוּ. וְהָיָ קְיִימָא לְעֵילָא
עַל כָּל אַרְעָא סְחַרְנִיָּה דְהָהוּא נְקוּדָה.
אֲתַפְּשֵׁטוּתָא תַּנְיִינָא, סְחַרְנִיָּה דְהָהוּא
אֲתַפְּשֵׁטוּתָא קְדָמָאָה, לָאו אִיהוּ צַחוּתָא
וְזִכּוּתָא כְּהָהוּא קְדָמָאָה, אֲבָל אִיהוּ דְקִיק וְצַח
בְּצַחוּתָא דְעַפְרָא, יִתִּיר מִכָּל שְׂאָר עַפְרָא אַתְרָא.
אֲתַפְּשֵׁטוּתָא תְּלִיתָאָה, אִיהוּ חֲשׁוּף וְגָסוּ
דְעַפְרָא יִתִּיר מִכָּלְהוּ, וְסְחַרְנִיָּה דְהָאִי, קְיִימִין
מִיַּין דְיִמָּא דְאוּקְיִינוּס, דְאַסְחַר כָּל עֲלֵמָא.
אֲשֵׁתִכַּח דְהָהוּא נְקוּדָה קְיִימָא בְּאֲמַצְעִיתָא,

בְּשִׂרְשָׁה גְּוִוִּים הַתְּפִשֵׁטָה הָאָרֶץ
סְבִיב אוֹתָהּ נִקְבְּדָה. הַתְּפִשֵׁטוּת
רְאוּשׁוֹנָה סְבִיב אוֹתָהּ נִקְבְּדָה, כָּל
צַחוּת וְזִכּוּת הָאָרֶץ שֶׁם הֵם
עוֹמְדִים, וְשֶׁם הֵם. וְזוֹ עוֹמַדַּת
לְמַעְלָה עַל כָּל הָאָרֶץ סְבִיב
אוֹתָהּ נִקְבְּדָה. הַתְּפִשֵׁטוּת שְׁנִיָּה
סְבִיב אוֹתָהּ הַתְּפִשֵׁטוּת
רְאוּשׁוֹנָה, אִין שֶׁם צַחוּת וְזִכּוּת
כְּאוֹתָהּ רְאוּשׁוֹנָה, אֲבָל הוּא דִק
וְצַח בְּצַחוּת שֶׁל הָעַפְרָא יוֹתֵר מִכָּל
שְׂאָר עַפְרָא אַחַר. הַתְּפִשֵׁטוּת
שְׁלִישִׁית הִיא חֲשׁוּף וְגָסוּת הָעַפְרָא
יוֹתֵר מִכָּלְהוּ, וְסְבִיב זֶה עוֹמְדִים
מִי הָאוּקְיִינוּס שְׁסוּבָב כָּל
הַעוֹלָם. נִמְצָא שְׂאוֹתָהּ נִקְבְּדָה

עומדת במקדש, וכל אותם היכלות ועזרות, וכל אותו תקון שלו וירושלים, וכל העיר מהחומות ופנימה. התפשטות שנייה - כל ארץ ישראל שהתקדשה בקדשה. התפשטות שלישית הוא כל שאר הארץ, מקום בית מושב שאר העמים, וגם האוקנוס שסובב הכל.

והרי פרשה שסוד זה גוני העין שסובבים אותה נקדה של מרכז העין, שהוא מראה של כל העין, כמו שאותה נקדת המרכז שאמרנו שהיא מראה של הכל, ושם עומד בית קדש הקדשים וארון וכפרת שהם המראה של הכל. נמצא שאותה נקדה היא המראה של כל העולם. ועל זה כתוב יפה נוף משוש כל הארץ הר ציון וגו'. יפה - יפה אותו המראה ושמחת הכל. נוף - נוף האילן, שהוא היפי של הכל.

בא נראה, היפי של העולם והמראה של העולם לא נראה בעולם, עד שנבנה והוקם המשכן ונכנס הארון לתוך הקדש. מאותה שעה נראה המראה של הכל בעולם והתפקן העולם, והלכים באותו משכן ובאותו ארון, עד שמגיעים לאותה נקדה שהיא יפה נוף שמחת הכל. כיון שהגיעו לשם, אז פתח הארון ואמר, (תהלים קלב) זאת מנוחת עדי עד פה אשב כי איתיה.

רבי ייסא אמר, הפסוק הזה אמר אותו כנסת ישראל בשעה שנבנה בית המקדש ונכנס הארון למקומו. ופי תזקיה אמר, הקדוש ברוך הוא אמר אותו על כנסת ישראל כשישראל עושים רצונו, שהרי אז הקדוש ברוך הוא

וכלו גוונין דאתפשטותא דעלמא סחרניה. אתפשטותא קדמאה איהו בי מקדשא, וכל אינון היכלין ועזרות, וכל ההוא תקונא דליה, וירושלם, וכל מתא משורא ולגו. אתפשטותא תנינא, כל ארעא דישראל דאתקדשת בקדושה. אתפשטותא תליתאה, איהו כל שאר ארעא, אתר בי מותבא דשאר עמין. ונמא דאוקיינוס דסחרא כלא.

והא אוקמוה, דרזא דא גוונין דעינא, דסחרן לההוא נקודה דאמצעייתא דעינא, דאיהו חיזו דכל עינא, כגוונא דההיא נקודה אמצעייתא דקאמרן, דאיהו חיזו דכלא, ותמן קאים בית קדש הקדשים, וארון וכפרת, דאינון חיזו דכלא. אשתכח, ההוא נקודה חיזו דכל עלמא. ועל דא כתיב, יפה נוף משוש כל הארץ הר ציון וגו'. יפה: שפיר ההוא חיזו וחדוה דכלא. נוף: נופא דאילנא דאיהו שפירו דכלא.

הא חזי, שפירו דעלמא, וחיזו דעלמא, לא אתחזי בעלמא, עד דאתבני ואתקם משפנא, ועאל ארונא לגו קדשא. מההיא שעתא, אתחזי חיזו דכלא בעלמא, ואתתקן עלמא, ואזלי בההוא משפנא ובההוא ארונא, עד דמטי לההיא נקודה דאיהי יפה נוף חדוה דכלא. כיון דמטו להתם כדין פתח ארונא ואמר, (תהלים קלב) זאת מנוחת עדי עד פה אשב כי איתיה.

רבי ייסא אמר, האי קרא כנסת ישראל אמרה ליה, בשעתא דאתבני בי מקדשא, ועאל ארונא לאתריה. רבי חזקיה אמר, קדשא ברין הוא אמר ליה, על כנסת ישראל, כד ישראל עבדין רעותיה, דהא כדין קדשא ברין הוא יתיב על פרסי יקריה, וחיזי על עלמא, וברכה

וְשָׁלוֹם וְחִבִּיבוּתָא דְכָלֵּא אֲשַׁתְּכַח. וְכִדִּין אָמַר
זֹאת מְנוּחָתִי עָדִי עַד.

וְהָא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דְכָלֵּהוּ אוּמְנִין שָׂאֲרוּ
לְמַעַבְד אוּמְנוּתָא, הֵהוּא עוֹבְדָא מִמֶּשׁ
דְּשָׂרְאן, אִיהִי אֲשַׁתְּלִימַת מְגַרְמָה. אִינוּן
שָׂרְאן, וְאִיהִי אֲשַׁתְּלִימַת עֵבִידְתָּא, אִיהִי מִמֶּשׁ,
מְנַלָן, דְּכַתִּיב וְתַכֵּל כָּל עֲבוֹדַת מִשְׁפַּח אֱהֵל
מוֹעֵד.

בְּגוֹזָנָא דָּא (בראשית ב) וַיִּכְלוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ. וְאִי
תִּימָא, וַיִּכַּל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי,
וְדַאי הִכִּי הוּא, דְּכָל עֲלָמָא, אָף עַל גַּב דְּכָל
עֲבִידָן אֲשַׁתְּלִימוּ כָל חַד וְחַד, עֲלָמָא כָּלֵּא לָא
הָוָה שְׁלִים בְּקִיּוּמִיהָ, עַד דְּאֲתָא יוּמָא
שְׁבִיעָאָה, דְּכַד אֲתָא יוּמָא שְׁבִיעָאָה, כְּדִין
אֲשַׁתְּלִימוּ כָּל עֲבִידָן, וְאֲשִׁלִּים בֵּיהּ קִדְשָׁא
כְּרִיף הוּא עֲלָמָא, הָדָא הוּא דְכַתִּיב וַיִּכַּל
אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלֹאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה.
בְּהַאי, אֲשַׁתְּלִים בְּקִיּוּמָא כָּל עֲבִידְתָּא דְעַבְד,
וְעַל דָּא וַיִּכַּל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי.

וְכַד אֲתַבְּנִי בִי מְקַדְשָׁא, כָּל עֲבִידְתָּא
דְּאֲתַעְבִּיד, אִיהִי מְגַרְמָה אֲתַעְבִּידַת.
אֲמִנִין שָׂרְאן, וְעֲבִידְתָּא אֲתַחֲזִיאַת לוֹן לְמַעַבְד,
וְאֲתַרְשִׁימַת קְמִיָּהוּ, וְאֲשַׁתְּלִימַת הִיא מְגַרְמָה.
וְהָא אוּקְמוּהָ, דְכַתִּיב, (מלכים א ו) וְהִבִּית
בְּהַבְּנוֹתָו. וְהִבִּית כְּאֲשֶׁר בְּנָהוּ לָא כְּתִיב. אֵלֵּא
כְּהַבְּנוֹתוֹ. דְּאִיהִי אֲשַׁתְּלִימַת מְגַרְמָה. וְכַתִּיב
אֲבָן שְׁלֵמָה מִסַּע נְבֻנָה. בְּנוּהוּ לָא כְּתִיב. אֵלֵּא
נְבֻנָה הוּא מְגַרְמִיָּה נְבֻנָה, וְכֵן בְּכָל עֲבִידְתָּא
דְּאִיהִי קְדִישָׁא, אִיהִי אֲשַׁתְּלִימַת מְגַרְמָה. (דף

רכ"ג ע"א).

וְכַצְלָאֵל בֶּן אוּרִי בֶן חוּר. (שמות לח) הָאִי קְרָא
אוּלִּיפְנָא, דְּרוּחַ קְדִישָׁא אֲכַרִּיז עָלֶיהָ

יֹושֵׁב עַל כְּסֵא כְבוֹדוֹ וְחָס עַל
הָעוֹלָם, וּבְכֻרָה וְשָׁלוֹם וְחִבִּיבוּת
הַכֹּל נִמְצְאִים. וְאָז אָמַר, זֹאת
מְנוּחָתִי עָדִי עַד.

וְכֹא רָאָה, בְּשַׁעָה שְׁכַל הָאֲמִנִים
הַתַּחֲלִילוּ לַעֲשׂוֹת הָאֲמִנּוֹת, אוֹתוֹ
מַעֲשֵׂה מִמֶּשׁ שֶׁהַתַּחֲלִילוּ הִיָּה
נִשְׁלַם מַעֲצָמוֹ. הֵם מַתְחִילִים -
וְהִיא מְשַׁלְּמָה אֶת הַמַּעֲשֵׂה, הִיא
מִמֶּשׁ. מִנִּין לָנוּ? שְׁכַתוּב וְתַכֵּל כָּל
עֲבַדַת מִשְׁפַּח אֱהֵל מוֹעֵד.

כְּמוֹ זֶה - (בראשית ב) וַיִּכְלוּ הַשָּׁמַיִם
וְהָאָרֶץ. וְאִם תֹּאמַר, וַיִּכַּל אֱלֹהִים
בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי - וְדַאי כִּף הוּא!
שְׁכַל הָעוֹלָם, אָף עַל גַּב שְׁכַל
הַמַּעֲשִׂים נִשְׁלָמוּ כָּל אֶחָד וְאֶחָד,
כָּל הָעוֹלָם לֹא הִיָּה שְׁלָם בְּקִיּוּמוֹ
עַד שְׁבָא הַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי. שְׁכַשְׁבָּא
הַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, אֲזַ נִשְׁלָמוּ כָּל
הַמַּעֲשִׂים, וְהַשְּׁלִים בּוֹ הַקְּדוּשָׁ
כְּרוּף הוּא אֶת הָעוֹלָם. זְהוּ שְׁכַתוּב
וַיִּכַּל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי
מְלֹאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה. בְּזֶה נִשְׁלַם,
בְּקִיּוּם כָּל מַעֲשֵׂה שְׁעֵשָׂה, וְעַל זֶה
וַיִּכַּל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי.

וְכַשְׁנִבְנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, כָּל
מַעֲשֵׂה שְׁנַעֲשָׂה - נַעֲשָׂה מַעֲצָמוֹ.
הָאֲמִנִים הַתַּחֲלִילוּ - וְהַמַּעֲשֵׂה
נִרְאָה לָהֶם לְהַעֲשׂוֹת וְנִרְשַׁם
לְפָנֵיהֶם וְהַשְּׁתַלֵּם מַעֲצָמוֹ. וְהִרִי
פְּרִשׁוּהָ, שְׁכַתוּב (מלכים-א ו) וְהִבִּית
בְּהַבְּנוֹתוֹ. לֹא כְּתוּב וְהִבִּית כְּאֲשֶׁר
בְּנוּהוּ, אֵלֵּא בְּהַבְּנוֹתוֹ, שֶׁהוּא
נִשְׁלַם מַעֲצָמוֹ. וְכַתוּב אֲבָן שְׁלֵמָה
מִסַּע נְבֻנָה. לֹא כְּתוּב בְּנוּהוּ, אֵלֵּא
נְבֻנָה, הוּא מַעֲצָמוֹ נְבֻנָה. וְכָל בְּכָל
מַעֲשֵׂה שֶׁהוּא קְדוּשָׁ, מִשְׁתַּלֵּם
מַעֲצָמוֹ.

וְכַצְלָאֵל בֶּן אוּרִי בֶן חוּר. פְּסוּק
זֶה לְמַדְנֵנוּ, שְׁרוּחַ הַקְּדוּשָׁ הַכְּרִיזָה
עָלֵינוּ לְעִנֵּי יִשְׂרָאֵל וְאָמַר:
וְכַצְלָאֵל בֶּן אוּרִי בֶן חוּרִי לְמַטָּה

לְעִנֵּינָהוּן דִּישְׂרָאֵל, וְאָמַר וְכַצְלָאֵל בֶּן אוּרִי בֶן חוּר לְמַטָּה יְהוּדָה עָשָׂה אֶת

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלא אלוקה, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלא רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבַיּוֹמִיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפֹּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנַּחֵל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפֹּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

המשכילים יודו בזהר הרקיע

ומצדיקי הרבים
ככובדים לעולם ועד

(דיאלוג)

עמותת "גן עדן התחתון" נתסדה למען פדות השכינה הקדושה, ופועלת ללא מטרת רווח כלל ועיקר (מלכ"ר), אשר שמה לעצמה מטרה להפיץ את לימוד ספר הזוהר הקדוש והחדות חשיבותו בכל העולם, לקירוב הגאולה ולביטול גזירות קשות מעם ישראל. כהבטחת משה רבנו אליהו הנביא והרשב"י זע"א.

אחינו יקרים! אנו השתדלו לתרום ולסייע בכל יכולתכם. כל תרומה, ואפילו הקטנה ביותר, מסייעת לכל עם ישראל להינצל מכל היסורים והבעיות ולזכות להגאולה השלימה בקרוב ברחמים!

3 זרעים לתרומה:

באמצעות כל סוגי כרטיסי האשראי בטלפון 0548-433385.

בהפקדה לבנק פאג": סניף 179 מספר חשבון 409-545643 קוד מוסד 47695.

בשליחת המחאה לפקודת "גן עדן התחתון" (למוטב בלבד) רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש.

מפעל הזוהר העולמי

שע"י עמותת "גן עדן תחתון"

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש

טלפון 054-8436784

פקס: 02-995-1300

